

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน นายทะเบียนใช้อำนาจสั่งการให้ผู้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนในสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันรายหลังให้แก้ไขชื่อ โดยระบุแหล่งภูมิศาสตร์และประเทศไว้ท้ายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ให้ชัดเจน เพื่อป้องกันการสับสนหลงผิดกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนไว้ก่อนหน้า และเพื่อเป็นการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการสินค้าทั้ง 2 ฝ่าย ปัญหาเกิดขึ้นว่าการใช้อำนาจของนายทะเบียนนั้นบางครั้งไม่เหมาะสมแก่สถานการณ์ อีกทั้งยังเป็นการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ อาจทำให้เกิดปัญหาในการโต้แย้งสิทธิความเป็นเจ้าของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เกิดขึ้นได้ หากสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ทั้งสองได้รับการขึ้นทะเบียน¹

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ.2546 เนื่องจากประเทศไทยมีนโยบายที่จะให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เพื่อป้องกัน มิให้ประชาชนสับสนหรือหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้า โดยกำหนดให้มีการขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าที่มาจากแหล่งภูมิศาสตร์และห้ามการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ อันจะทำให้เกิดความสับสนหรือหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริง ของสินค้าที่ระบุในทะเบียนในขณะเดียวกันนโยบายดังกล่าว เป็นการอนุวัติการตามพันธกรณีที่ประเทศไทยมีตามข้อ 22 ถึงข้อ 24 แห่งความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า ในภาคผนวกท้ายความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลกด้วย แต่กฎหมายไทยในปัจจุบันยังไม่เพียงพอที่จะรองรับนโยบายการให้ความคุ้มครองและรองรับพันธกรณีดังกล่าวได้ สมควรมีกฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ การใช้ถ้อยคำนิยาม “สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์” หมายความว่า ชื่อ สัญลักษณ์หรือสิ่งอื่นใด ที่ใช้เรียกหรือใช้แทนแหล่งภูมิศาสตร์ และที่สามารถบ่งบอกว่าสินค้าที่เกิดจากแหล่งภูมิศาสตร์นั้นเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะเฉพาะของแหล่ง

¹ รัฐชัย สุขรุ่งเรืองรอง. (2564). การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ กรณีที่มีการย้ายถิ่นที่อยู่ของคนในชุมชน. วารสารรัฐศาสตร์, หน้า 66-67.

ภูมิศาสตร์ดังกล่าว “แหล่งภูมิศาสตร์” หมายความว่า พื้นที่ของประเทศ เขต ภูมิภาค และท้องถิ่น และให้หมายความรวมถึงทะเล ทะเลสาบ แม่น้ำ ลำน้ำ เกาะ ภูเขา หรือพื้นที่อื่นทำนองเดียวกันด้วย “สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่สามารถซื้อขาย แลกเปลี่ยน หรือโอน กันได้ไม่ว่าจะเกิดโดยธรรมชาติหรือเป็นผลผลิตทางการเกษตร รวมตลอดถึง ผลิตภัณฑ์ทางหัตถกรรมและอุตสาหกรรม

สำหรับปัญหาในกรณีของการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันนั้น องค์การการค้าโลก (WTO : World Trade Organization) ได้มีการจัดทำความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า หรือ TRIPs (Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights) ขึ้น โดยความตกลงดังกล่าวนี้ ได้มีการบัญญัติบทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ สำหรับกรณีสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับไวน์ที่เหมือนกัน แต่มีความหมายต่างกัน ให้ภาคีสมาชิกของความตกลง TRIPs พิจารณากำหนดเงื่อนไขที่สามารถปฏิบัติได้ และทำสามารถแยกความแตกต่างของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนกันหรือพ้องกันแต่มีความหมายต่างกันดังกล่าว โดยจะต้องคำนึงถึงความจำเป็นในการทำให้ผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม และไม่ทำให้ผู้บริโภคสับสนหลงผิดด้วย ซึ่งหลักการนี้เป็นหลักการพื้นฐานที่กำหนดให้ภาคีสมาชิกต้องรับเอาไปบัญญัติเป็นกฎหมายภายในของประเทศตน

ประเทศไทย ได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) จึงมีพันธกรณีที่จะต้องเสนอกฎหมายให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ดังมีบัญญัติไว้ตามความตกลง TRIPs ข้อ 22 ถึงข้อ 24 จึงได้เสนอให้มีพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองชื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์และเพื่อป้องกันมิให้สาธารณชนสับสนหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้า โดยกำหนดให้มีการนำสินค้าในแหล่งภูมิศาสตร์แหล่งใดแหล่งหนึ่งมาขอขึ้นทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้ และในขณะเดียวกันเป็นการห้ามใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์อันจะทำให้เกิดความสับสนหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์ที่แท้จริงของสินค้าในระบุนทะเบียนด้วย

นอกเหนือจากพระราชบัญญัติสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 จะให้ความคุ้มครองแก่สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แล้ว ยังให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้มีรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่าง ได้แก่ ข้าว ไวน์ สุรา และยังได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันไว้ว่า หากกรณีมีสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกับสินค้าเฉพาะอย่างที่ได้ขึ้นทะเบียนไปแล้วหรืออยู่ในระหว่างดำเนินการขอขึ้นทะเบียน แต่เป็นสินค้าที่มีแหล่งภูมิศาสตร์ต่างกัน ในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขอขึ้นทะเบียนรายหลังนั้นจะต้องระบุแหล่งภูมิศาสตร์และประเทศที่ผลิตสินค้านั้นไว้ท้ายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ด้วย ในกรณีนี้ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในกฎกระทรวงเนื่องมาจากความตกลง TRIPs ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี มาตรฐานขั้นต่ำของความตกลง TRIPs ได้กำหนดให้เฉพาะ

สินค้าไวน์และสุรา เป็นสินค้าที่ต้องให้ความคุ้มครองในระดับพิเศษ เทียบเท่ากับสินค้าเฉพาะอย่างของไทยข้างต้น แต่ทั้งนี้ภาคีสมาชิกสามารถให้ความคุ้มครองในระดับพิเศษมากกว่าสินค้าไวน์และสุราได้ ประเทศไทยจึงกำหนดให้ ข้าว และ ไหม เป็นสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ต้องได้รับความคุ้มครองในระดับพิเศษเช่นกัน การให้ความคุ้มครองแก่สินค้าเฉพาะอย่างที่มีชื่อป้องกันกฎกระทรวงได้กำหนดอย่างคร่าวดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นไปตามหลักมาตรฐานขั้นต่ำของความตกลง TRIPs แต่ผู้เขียนเห็นว่าหากประเทศไทยได้กำหนดเงื่อนไขสำหรับการขึ้นทะเบียนสินค้าเฉพาะอย่างที่มีชื่อป้องกันหรือเหมือนกัน จะเป็นการเอื้ออำนวยและเป็นธรรมแก่ผู้ผลิต ดังเป็นไปตามหลักเจตนารมณ์ของความตกลง TRIPs มากขึ้น

แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการกำหนดกฎกระทรวงกำหนดรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือป้องกัน พ.ศ. 2547 ขึ้นบังคับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาในเรื่องของการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือป้องกันเป็นการเฉพาะแล้วก็ตาม แต่กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวกลับมีการกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขและวิธีการในการดำเนินการที่ไม่ชัดเจนและครอบคลุมเพียงพอที่จะแก้ไขปัญหาของการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือป้องกันและสร้างความเป็นธรรมให้แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ ซึ่งจากข้อเท็จจริงและปัญหาดังกล่าวนี้จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งปัญหาในการวิจัย (Research problems) ไว้ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก เป็นในเรื่องของการนำสินค้าเฉพาะอย่างมาขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ซึ่งนายทะเบียนสามารถทำการกำหนดเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียนมากกว่าเงื่อนไขตามความตกลง TRIPs ที่กำหนดไว้ได้ แต่ในกฎกระทรวงกำหนดรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือป้องกัน พ.ศ. 2547 นั้น กลับบัญญัติหลักเกณฑ์เอาไว้ไม่ชัดเจน ซึ่งจะส่งผลทำให้ผู้ขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือป้องกันกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แรก ขาดโอกาสที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้นไป และยังเป็นการจัดต่อหลักการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมภายใต้อนุสัญญากรุงปารีสที่ประเทศไทยต้องปฏิบัติตามอีกด้วย

ปัญหาประการต่อมา นอกเหนือจากสินค้าเฉพาะอย่างแล้ว หากเป็นในกรณีของสินค้าทั่วไปที่นำมาขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หากเหมือนหรือป้องกันกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขึ้นทะเบียนไว้แล้ว หรือกำลังดำเนินการขึ้นทะเบียน ควรต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างสูงสุด แต่มาตรการทางกฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยนั้นกลับกำหนดไว้แต่เพียงกรอบโดยรวมว่า ชื่อสามัญ และสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้นไม่สามารถนำมาขึ้นทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทาง

ภูมิศาสตร์ได้ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรที่จะต้องมีการเพิ่มกลไกในการขี้นทะเบียน ให้มีลักษณะแนวทางเดียวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เป็นสินค้าเฉพาะอย่างจึงจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้น และยังเป็นกรกำหนดมาตรการให้มีความสอดคล้องตามหลักเกณฑ์อนุสัญญากรุงปารีส จะไม่ทำให้เกิดการแข่งขันทางการค้าเกิดขึ้นอีกด้วย

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ล้วนแสดงให้เห็นถึงปัญหาข้อกฎหมายที่น่าสนใจและมีความสำคัญ จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการทราบว่า ปัญหาการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในกรณีของการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันนั้นมีปัญหาและส่งผลกระทบต่อประชาชนอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยเชื่อมั่นว่าเมื่อได้ทำการวิจัยอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัยแล้ว จะได้ผลการศึกษาที่สามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ได้ทั้งในทางวิชาการและทางปฏิบัติต่อไป

การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันตามข้อตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) นั้น ได้กำหนดขึ้นในลักษณะของการป้องกันการสับสนหลงผิดของผู้บริโภค ซึ่งหลักในเรื่องของการให้ความคุ้มครองกรณีดังกล่าวนี้ได้ปรากฏอยู่ในข้อ 22 วรรคสี่ ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ 2 ประการ ดังนี้

(1) แม้การใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในสินค้าจำพวกไวน์จะเป็นจริงสอดคล้องกับแหล่งที่มาของสินค้า แต่หากการใช้เช่นนี้อาจทำให้สาธารณชนหลงผิดว่าไวน์ดังกล่าวมีแหล่งที่มาจากอีกดินแดนหนึ่ง ก็ต้องหาวิธีการในการป้องกันการสับสนหลงผิด

(2) ต้องมีการสร้างความแตกต่างให้กับสินค้าเฉพาะอย่างที่เหมาะสมหรือต้องเพื่อป้องกันการสับสนหลงผิด โดยการสร้างความแตกต่างดังกล่าวต้องปฏิบัติอย่างเป็นธรรมซึ่งความเป็นธรรมในความหมายนี้ถ้าพิจารณาจากร่างภาษาอังกฤษจะใช้คำว่า “Equitable Treatment” ซึ่งหมายความว่าความเป็นธรรมในลักษณะที่เท่าเทียมกัน²

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของกฎหมายไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

² ธนพจน์ เอกโยคยะ. (2547). *กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ทีซีซีทอยส์. หน้า 161.

4. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

มาตรการทางกฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์³ ของไทยที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นยังไม่มี การบัญญัติหลักการและมาตรการในการดำเนินการในกรณีของการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทาง ภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกันเอาไว้อย่างชัดเจนเพียงพอแม้จะมีการกำหนดกฎกระทรวงกำหนด รายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ที่เหมือนหรือพ้องกัน พ.ศ. 2547⁴ ขึ้นบังคับใช้แล้วก็ตาม ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจกลายเป็นปัญหาสังคม ที่จะส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้ โดยเฉพาะกับผู้ประกอบการที่ต้องการ จะทำการขึ้นทะเบียนสินค้าของตน ดังนั้น จึงควรที่จะทำการแก้ไขกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว เพื่อลดปัญหาในเรื่องของความเหลื่อมล้ำของสิทธิ และการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแก่ ผู้ประกอบการ และยังเป็น การส่งเสริมให้การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ของไทยนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาถึงทฤษฎี แนวคิด และปรัชญาที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทาง กฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในกรณีการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน โดยทำการศึกษาบทบัญญัติกฎหมายต่างๆที่เกี่ยวข้อง อาทิ พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทาง ภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 กฎกระทรวงกำหนดรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน พ.ศ. 2547 และกลไกการให้ความ คุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศก่อนการเกิดขึ้นของความตกลง TRIPs เป็นต้น รวมถึงได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบทบัญญัติกฎหมาย และข้อคิดเห็นต่างๆ ของ ต่างประเทศที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

³ พระราชบัญญัติ คุ้มครองสิ่งบ่งชี้ ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546

⁴ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กฎกระทรวงกำหนดรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน พ.ศ. 2547

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง งานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความ วารสาร รายงาน รวมทั้งข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ ที่ได้จากห้องสมุด หรือทางระบบสารสนเทศและเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงองค์กรต่าง ๆ (Internet) ที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารดังกล่าวมาวิเคราะห์หาข้อสรุป เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาศึกษาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ เพื่อหาข้อสรุปของการศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของกฎหมายไทยและต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์